

Κι' άκουμπώντας 'στό ραβδί της τρίχει μέσα 'στό κελλί
κι' άπ' όπισω λίν πολλοί !
«Εί ! κυρά κολογρούλα μί τά ράσσα τά φαρδιά
όλοι 'πήσαν μωρωδιά
πώς θά 'βγή Μητροπολίτης ό 'δικός σου ό παππάς
και την κλάρα που την πές ; »

Κι' ή γροούλα δίχως λίξι και μονάχη 'στό κελλί της
ό παππάς της περιμένει νά γενή Μητροπολίτης,
και γιά τούτον τον παππά
τρώει λάχανα και πράσσα,
και τά χίρια της κτυπή
και χροσει με τά ράσσα.

Νά σου κι' ένας 'Αστρονόμος... τίκι τάκ βραεί με τρώω...
προσκυνώ την 'Υγουμένη... βρεί καλώς τον άστρονόμο.
Ξέρεις όά, κυρά Κορώνα, πώς μέσ 'στ' Ξλλα μεγαλεία
ίναι κι' 'Αστεροσκοπείο, δίχως όμως έργαλεία,
και δέν Ξίρουσι καλά
τί συμβαίνει 'στά 'ψηλά.

Κι' έμαθα πώς έδοκρήθη κάθε ρίστα κοσμική
και πώς τόρριζες 'στην νήστεια και 'στην Καλογερική,
και κυττάς τους όυραμούς,
που σασιζει κάθε νους,
και γιά τούτο περιμένο κι' από σί την σεβασμία
ότι κέτι θά προσφέρης και γιά την 'Αστρονομία.

Κι' ή Καλόγερη του λέει με χαμόγέλο 'στό στόμα,
«μί σκλαβόνει, 'Αστρονόμο, και πολύ με συγνεύει,»
και χαριτί λουστράτο πέριει και σάν πρώτη γαλαντόμα
τίτοια γράφει 'στούς πιστούς της, που τούς λέν όμωγενείς.

«Μάθετε πώς 'Αστρονόμων μάς χρειάζοντ' έργαλεία,
κι' άν των όυραμών πεθίτε ή μεγάλη Βασίλεια
ν' άνουθή και πρός όμας
μή ρεισθήτε συνόρομάς.

»Μή Ξνίσετε τά μούτρα, μή μάς κάνετε χαλάστρα,
ώσποτε, παιδιά, παραδείς να κυττάζουμε τά τέστρα,
γράφετε και 'στών 'Αβίρωφ, που σκορπίζει τον παρρά,
και γιά την 'Αστρονομία νά 'Ξοδέψη 'στό γερά.

'Πίστε του πώς την Κορώνα
μέσ 'στίς όλης τόν αιώνα
την έπλάσανε πρεμούριας και γιά τής 'Αστρονομίας,
κι' άν με τόσαι του μεγάλας και συγναίς γαλαντομίας
άπομείνη καμιά 'μείρα μέσ 'στούς όρούσι με ταγάρη,
άλλ' ή όόα του με τάστρα και τόν ήλιω θά τρακάρη.

»Από 'μένα μή ζητήτε και γιά τάστρα νά 'Ξοδέω,
έγώ μόνο προστατεύω,
και νομίζω πώς σας φθάνει μίχ τίτοια προστάσια
γιά νά γίνετε θυσία.»

'Η Κορώνα τίτοια γράφει, και σπκόνοντας την μύτη
πέει 'στ' 'Αστεροσκοπείο και κυττά την 'Αφροδίτη,
βλέπει Κρόνου, Γαλαξία, και των άστρων τόν λερούσι,
μά καθόλου δέν κηλάρει
και τόν γείτονά μας 'Αρη...
μήτε όίλει τόνόμά του τό χασάκιο ν' άκούση.

Κι' έκεί μ' 'νδιαφέρουν
περί χρυσών άστρων
'ρωτά τόν Αιγιήτη,
μά με τό τηλεσκοπίο
και τόν παππά Πρόκόπιο
κυττά Μητροπολίτη,
και λέει κάθε στόμα :
«χαρά 'στην 'Αστρονόμα.»

Κυνήγι του Μινιδτρου του κλεινού άπό σκιάν Βαρδόνου Γερμανού.

Σκούζ.—Μακράν, σκιά τόν Γερμανού, και παύσε νά φρού-
τά παραμύθια 'πέρασεν, μήν τάνεμοταράττης. [τη,
Φύγε... δέν θέλω νά σί 'δω... σικτήρ, άμακαδόρα
και παίγιον του κόμπου...
κακός μπελας μου 'γίνηκες κι' άνάμια την όρα,
που βρήθηκες έμπρός μου.

'Αν τόξερη πώς θέφνης 'στό χέλιη μου τό ψάρι
παρόλ ντ' όνιέρ, ζαγάρι,
θά σ' άφαινα νά ζης έδώ νά 'όψι και τούς 'Αγώνας,
μά δέν έσπουδάσα καλά τούς διεθνείς κανόνας,
γιατί κι' ό κάθε ντισοιγιά κι' ό πρόστους χωριάτης
Ξίρει πώς ήμουν κι' 'έσομαι παγκήρις διπλωμάτης.

Δίν 'επρεπε, Βαρόνε μου, νά κρηυθής έθρός μου,
έγώ γνωρίζω μοναχά που 'βρίσκεται τό φράγκο...
μοκράν, άμείλικτος σκιά, κι' άς μή σί βλώπω 'μπρός μου
καθώς ό Μάκθεβ έβλεπε νυχθημερόν τόν Βάγκο.

Χωρίς νά θέλω σουφταίξα... συχώρεσε τόν πταίστη...
όπου σταθώ κι' όπου 'βρεθώ γιά σί ταύτιά μου τρώνε,
μάτ' 'ικυνήγησ' 'Ερινός καμμία τόν 'Ορίστη
καθώς σού με κυνήφει, άμακατζή Βαρόνε.

Γιά σίνα μ' 'ελυπήθηκαν και διπλωμάται Ξίνοι,
γιά σίνα μ' 'έτριγκάριαν και μετρημασιμένοι,
και τόσοι φαρμασόνιο
ζήτου καλά και σώνει
ν' άπαρηθώ την πόα μου την διπλωματική
και ν' άσχολούμαι μοναχά 'στην Τραπέζιτικη.

Γιά σίνα μ' 'εφαρμάκωσαν, γιά σίν' άμακαδόρι
κέπως στραπατσουρίστηκε τής τέχνης μου τόνόρι,
κι' ό πρόστους τόν άμπακο μόν ήρθά κορτά,
μά δέν έξιλιώθηκες άκόμη μ' όλ' αυτά,
κι' 'μπρός σάν καλικάντζαρος μαϊνωμένος πηδάς
κι' όλο τά μακαρμπιτόνια μου θερρά πώς μου μάδης.

Συχώρεσι με, Γερμανί... θρηνώ γουνετώς...
έσύ, μαρι, κατήντισες γιά 'μένα μία μούλα...
σί βλέπω 'μπρός 'στό μάτι μου σάν έίμαι Ξσηνητός
και σάν κομμάτι μου κουνής τού κρεβατιού τό πύμολα.

Κι' 'νόμοια γιά με σιγιμή, Βαρόνε κακομείρη,
άπό τό τόσο ρέψιμο πώς 'ούχασα γιά πάντα,
δταν έζαίφνης άκουσα τής 'Αόρου τόν Καίρη
νά μου ζητή λογαριασμό γιατί και πώς και γιάτνα
'Ξικούμπισα διά νυκτός Βαρόνε Ξκουσιμένο
σάν Βαραββά όμίνο.

Κι' ἰγὼ τοὺς ῥόναξα παιδιά,
 κανείς μὴ βγάλῃ ταιμοδιά,
 καὶ καιρὸς τοῦ Γερμανοῦ νὰ λείψῃ ἡ φασαρία,
 ἢ κατ' αὐτὰς ἐμάχασα τὸν Κίντ, τὸν Βεκαρία,
 ἢ Βρότ, τὸν Στόρικ, τὸν Ταλβότ, καὶ κάθε φαμφαρόν,
 ἢ αὐτὸ ἀπὸ τῶσων γνώσεων μεγάλων καταστάλαγμα
 ἢ ἔβικο δὲν ἔκαμα γιὰ τοῦτον τὸν Βαρόνο
 ἢ νύκτα τὸν ἐξέδωσα. σὰν ὄψεως συνάλλαγμα.

ὅχι ἦτοσαν καὶ παράδειγμα καταλλήλων εὐρήκα...

ἢ κάποιος τοῦ βουνοῦ Τσολιάς σουφρώση μὴ κατὰ
 δὲν θὰ συλλάβητ' ἐν σπουδῇ
 τὸν κατὰ τὸν ἀναίδῃ,

ἢ τὰ τοῦ ἤπτε εἰσώφρωσε καὶ τὸ τραγὶ συγχρόνωσ ; »

ἢ ἔπρεπε τάχα νὰ φερθῇ τὸ κράτος ἀβροφρώνωσ
 σ' ἕναν κοινὸ κκακούργου
 καὶ Χαμιμερσάτῃν μούργου,

ἢ νὰ τοῦ ποῦμα ἀμπουζουρούμ κι' ὅ, τι σ' ἀρέσει κάνε ; »
 ἢ ἕνας Βαρόνος δὲν ἔμπορεὶ κατσοικκλέφτης νάσαι ;

ἢ τούτοις κι' ἔγγραφα πολλὰ καὶ βίβλους ἐξεφύλλισα
 ἢ τῆς μ α λ α κ ὺ ν σ ε ω σ τῶν σχέσεων μετ' ἄλλων,
 ἢ ἀβρόντητοι δ' ἀπέμειναν ὅπταν τοὺς ὀμίλησα
 ἢ πῆρι μαλακύνσεως συγχρόνων ἰγκρηφῶλων.

ἢ εἰδείξει κι' εὐγένειαν ἰκρηφάσεως καὶ πνεύμα,
 ἢ λόγος μου δ' ὑπόδειγμα θὰ μείνῃ ἄσὸν αἰῶνα,

πλὴν εἰς τοῦ λόγου τὴν φορὰν καὶ τὸ παρὰ τὸν ρεῦμα
 σπουδαῖον τῆς Γραμματικῆς ἐξέγασα κανόνα,
 κι' εἶπα πῶς ἴσωςα τὴν γῆν παγκιέρηδων ἰκρηφῶτων
 ἀπὸ τὸν μέγαν κίνδυνον τῶν ξένων λ ω π ο ὄ τ ω ν .

Ἐὸ δὲ Πετρίδης ὅμοιος μὲ μαῦρον ἀγρίουλοκον
 τῆς γενικῆς πληθυντικῆς ἀκούσας τὸ σακάτικον,
 ὀλίγου δὲν ἔστους Γερμανοὺς μ' ἐξίδίδεν ὡς σόλοικον
 καὶ παντελῶς Ἀνάττικον.

Αὐτὰ τοὺς εἶπα, Γερμανέ, καὶ τώρα πῶς βουβάσου,
 κι' ἂν μ' ἐρωτοῦν γιὰ τὰ χαρτιά καὶ τὰς ἀποσκευὰς σου,
 ἰγὼ τοὺς λίγω εἰσὲ παιδιὰ καὶ φαρμασῶνων σπείρα,
 σὰς βεβαιῶ πῶς τίποτα δὲν ἄρησ' ἔδω πέρα,
 πῶς μήτε τὸ δοχεῖον του ἐκείνου δὲν ἔπῃρα
 καὶ μήτε ἔστα σερβίτσιμα μου δὲν τῶχω γιὰ σουπέρα.

Κι' ἂν εἰς τοὺς λόγους ἀποστῆς, ἀγίλη μαῦρων λύκων,
 ἔλθε μίαν ἔρευναν νὰ κάμω κατ' οἶκον,
 κι' ἂν εὐρετα ἔστὸ σπῆτι μου τὸ ντιστογκέ τουκαλί,
 σὰς τὸ χαρίζω, πάρτε το, κι' ἂς σὰς γινη χαλάλι.

Μὰ νὰ καὶ πάλιν ἡ σκιά, φρικώδης μ' ἀπενίξει
 καὶ τότετα ἔφρονιζει :

« Πάντα 'μπρός θά μί θωρήξ,
θά σί πέρνω 'στό κοντό,
κί 'άν φορήξ και δίν φορήξ
τού Μινίστρου τρικαντό
Χαμμερσαίν θά μυρίξ. »

» Ξυπνητός, μα και καθ' ύπνον,
ζηνε και μετά στολής,
κί' εν τῷ μέσῳ τῶσαν δειπνων
κί' εν τῷ μέσῳ τῆς Βουλῆς
τήν σκιάν μου θ' ἀντικρύξ. »

Φύγε... μή μου κάνης νεύμα,
μή μί πέρνης ἀπ' ὀπίσω...
'στῆς ζωῆς αὐτῆς, τὸ ρεῖμα
διατί νά σ' ἀπαντήσω ;
διατί νάλλῃξ; ἔδω ; ...
χάσου μή εἰ ξαναῖδῷ.

Μάννα μου, πῶς μί κυττῆ !...
μ' ἔσπασαν 'στὰς ἐρωτήσεις,
ὁ Καίρης μ' ἔρωτῆ
κί' ὁ Φιλάρτος ἐπίσης,
ἀλλ' ἀκούω και τὴν Στάνη
νὰ 'μυλῆ γιὰ Χαμμερσαίν.

'Αμάν, σταθῆτε μιά στιγμῆ... μού φύγει τὸ καπέλο...
ἐπιθυμῶ παρηγορῆ και σωτηρία νάβρω,
κί' οὔτε κανέναν 'Αετό του Χοεντῶλλερν θέλω
κάν κόκκινο, κάν πράσινο, κάν κίτρινο, κάν μαῦρο.

'Εγὼ και δίχως αὐτοῦ ἐπίταξα 'ψηλά,
πετῶ και μέσα 'στὴν Αὐλὴ και μίξ 'στό Παρλαμέντο,
κί' ἀν εἰμθα μί τὴν εὐχὴ του Θεοδωρῆ καλὰ
'μπορῶ νὰ φθάσω 'στουρανού τὸ τρίτο παρτιμέντο.

Πάψε, Καίρη, νὰ 'ρωτῆξ τὸν κύρ Σουζί μί πικά
γιὰ ξίνας μαλαγάναις...
κρίμα 'στῆς 'Ανδρου τῷ νησί, πού βγαζέις πρώτης σῦκα
και τόσαις παραμάναις.

Νισάφι πιά γιὰ τὸ Θεὸ κί' ἄς ἔλθωμαι 'στὰ πρώτα,
μουντζώσετε τὸν Γερμανὸ τὸν παλπολωποδότη,
κί' ἀφήστε μ' ἐλευθέρου νὰ στείλω μία νότα
'στὸν συμμαχὸ μας τὸν Χαμίτ γιὰ τὴν φτωχὴ τὴν Κρήτη.

'Ὁ Πάππα Κορδονάρα και Θεοδωρῆ μεγάλε,
γιὰ τὸν Μινίστρο τὸν Σκουζί συχωροχέρη βγάλε,
κί' ἀν δωρᾶν μ' ἐμίσησαν καμπόσι Κορδονάτοι
εἰπέ τους, σὲ παρακαλῶ, ν' ἀφήσουν τὸ γεννάτι,
νὰ λείψουν τόσα βίσακα κί' ἀτίλειωτα μαρτύρια,
κί' ἀπ' ὅλου σήμερ' ἄς δεχθῶ θερμὰ συχαρητήρια.

'Εγὼ χορούς σας ἔδωσα και μί τὸ παραπάνω...
ἀδελφια συχωράτε με, και δὲν τὸ ξανακάνω,
εἰς δεῖ τὸ μέλλον πρὸς τιμὴν τῶν Χ α β ι α ρ ο χ α ν ἱ τ ω ν
κί' ὄλων τῶν δ : π λ ω μ ἄ τ ω ν
ἐκδότης ἄς μὴ γίγωμαι Βαχρώνων λ ω π ο δ ὗ τ ω ν,
ἀλλὰ συναλλαγμάτων.

« Ἐρὶ πάλ' ἡ Μπουμπουλίνα μὲ τὰ λούσα της ἑκεῖνα. »

Και παρᾶξουν τῶν Ναυτικῶν τὸν χερσάκι Νικολό :
'πίς μας γιὰ τὴν « Μπουμπουλίνα », πρὶν τὴν ριζοῦν 'στὸ
Και 'στό βῆμα τῆς Βουλῆς
ἀπαντᾶ ὁ Νικολῆς ;
« Ἐγὼ γίνοι μιά χαρά,
μὰ 'ξωδέψαμα παρᾶ,
κί' ἑκατὸ χιλιάδες πάνε σ' ἓνα μέρος της και μόνο,
ἀλλ' ἄς γίνουσε θυσία κί' ἄλλα τόσα γιὰ τὸν Θρόνο. »

« Πρέπει νάχη μεγαλεῖα
κί' ἡ δική μας Βασιλεία,
κί' ἄν εἰς χρόνους παρασμένους, πού κανεῖς δὲν τοὺς ξιχῶν
πού καταίγει τὸ Κορδόνι συγεράξ νησιεῖς φρικῶν,
θὰ 'ξερώνεξ πῶς εἶναι ἀσυνείδητος διαπάνη
ἄν τὴν ἔβλεπα και μέσα σὲ ψαρᾶκινο καίκι,
τώρα λέγω πῶς τῆς πρέπει μί βατόλλα ἔξακουστὰ
τὴν ἀξιοπρέπειά της ὅσο πέρνει νὰ βαστᾶ. »

Καλὴ βίβλια... τί λόγος !... ἀνταπήνησαν πολλοί,
'πίς μας κί' ἄλλα, Νικολῆ.

Νὰ καιρός γιὰ Βασιλείου πολυδύπανα καιρίτσα,
νὰ καιρός νὰ βάλῃ τώρα φρετζῆ κί' ἡ Ζαφειρίτσα,
νὰ καιρός κί' ἡ Βασιλεία πρὸ ποζέτι νὰ γενῆ,
νὰ καιρός κί' ὁ Βασιλῆας μας 'στὰ ταξείδια νὰ φανῆ
Χοεντῶλλερν Γουλιέλμος, Αὐτοκράτωρ, Καίσαρ, Τσάρος,
και σὰν τούτους νάχη κύρος, και σὰν τούτους νάχη βάρη.

Κί' ἄν βλακέντιος κανένας σατισμένος ἔρωτῆ :
« ἀπορὸς αὐτοῦ πού ταξείδευι μὲ καλὰτινα κινήτᾶ ; »
ν' ἀπαντῶντι εἰ δανεισταί μας κί' ἄλλοι ξίνοι φαμαράνοι
« Βασιλεῖς μεγάλου κράτους, πού χρωστᾶ και δὲν πληροῦνι.

'Ὅμως ἔτυχε ν' ἀκούση κί' ὁ ζευζίκης Φασουλῆς
τὰ λεχθέντ' ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς Κορδόνας τῆς Βουλῆς,
και 'στό σπῆτι του τραβῶνταις πότε πότε μί φωνὴ
'πραγούσαις σιγανῆ :

« Ὅλα τᾶρμην' ἀρμενίκου δίχως ἔμμενο γερό
κί' ἡ καμῖν' ἡ Μπουμπουλίνα μὲ χρυσάφι λαγαρό,
κί' ἀπομένει τὸ Κυβέρνο γιὰ τὰ λούσα της χρωστῶσι...
ἄχου, μάνην, πῶς μυρίζει ὁ χρυσὸς ἀπόπατος της. »

Τὴν αἰρίου τὰ Ἐκλεκτὰ θὰ βροῦν Μυθιστορήματα.
πού κί' ἄλλοτ' ἐπεδῖοντο εἰκονογραφημένα,
καθ' ὅλα τελειότατα, σωστὰ καλλιτεχνήματα,
κί' ἕκαναν τίποτα πολλῶν, ἵπου δὲν ἔμην' ἔνα.
Θὰ περιέχουν σήμερα σελίδας δεκαεπτῆ,
ὁ χάρτης δὲ κί' ὁ τόπος τῶν ποιότητος καλλίνους,
τὸ δὲ κοινὸν ἄς ἔλλοτε προθύμως καὶ συντρέξη...
Γραφεῖον πίνει ἀριμῶς, εἰς τὴν ὁδὸν Φωκίωνος.

'Ετοῦ'Αντωνάδου τρέφετε τὸ θαυμαστὸν κορευτὸν,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν, 'στὸ θιασρον τοῦ Τσῆχα,
πού λέγεταὶ τὸ κλέιστον εἰ τῶν κομμωτηρίων
και ἀπονεύειδας πόποτε δὲν εἶε προσέβλητο βγά. »
'Ἐκεί κολώνια νησιεγῆ, τὸ πῦν κομῶν κί' εὐώδες,
ἐκεῖ ρευσὶν ἀλάστων κί' ἀντιπυρσώδες,
ἐκεῖ και κόψιμο μαλλῶν και τούρισμα στήνῳ,
κί' ὅλοι κορευτὸ σήμερα τὸ λέν Παρισίνῳ.